

ВИЗИЈАТА СЕ ПРЕТО

Горѓија-Џорџ Атанасоски, основач на "Македонско сонце"

ЈА СЛЕДАМ ИДЕЈАТА НА ГОЛЕМИОТ МАКЕДОНЕЦ, КОЈ НЕ ПОРОБУВАШЕ ТУКУ ОБЕДИНУВАШЕ НАРОДИ

Почетокот на реализацијата на секоја идеја вообичаено е и нешто најтешкото, но ако длабоко се верува во замислата и во убедувањето и правилно се анализираат ситуацијата, условите во кои се почнува со проектот, тогаш успехот самиот доаѓа на вашата адреса. Затоа, по десет години, денес можам да кажам дека навистина сум имал право кога ја промовирав иницијативата за основање неделник, кој ќе се занимава со националното битие на македонскиот народ, кој со векови бил угнетуван и непризнаван. Можеби бев пионер во таа работа, поточно вистински визионер, но сепак сметам дека ризикот кој го презедов на сопствените плеќи и тоа како се исплатеше. Денес, "Македонско сонце" го прифаќаат и најголемите скептици, кои не веруваа во идејата за обединување на Македонците во татковината и во светот. За мене тоа претставува голема духовна, национална и економска победа, бидејќи исклучителниот труд и изгубените нерви не беа попусто вложени. Резултатите од инвестираните средства, од лобирањето меѓу Македонците, кај моите деловни партнери и пријатели во Америка и во Европа, како и во другите делови од светот, се видливи и доволно зборуваат сами за себе. Поради тоа, сега со гордост се сеќавам на почетоките кога ја обликувавме идејата (весникот). Во тоа време постоеше "вис-

Зад нас е уште една тешка новинарска година, исполнета со многу искушенија и професионални предизвици кои ги совладавме и на кои не им подлегнавме, што значи го задржавме основниот курс на неделникот "Македонско сонце", а тоа е да бидеме објективни и секогаш на страната на вистината. Десет години опстојување на македонската информативна сцена не е мал период. Во меѓувреме, ги преboleвме сите "детски болести" вообичаени за гласилата кои се појавуваат на нашиот медиумскиот простор. Дефинитивно сме отпорни на промените од новото време, односно за нас е непознато приклонувањето кон било која политичка страна. Всушност, тоа значи дека наша страна биле, се и ќе бидат Македонците и нивното опстојување низ вековите. Горди сме на тоа што веќе една деценија "Македонско сонце" е единствениот неделник во земјава и пошироко, чишто страници се отворени за нашите сонародници и тука тие имаат можност да проговорат за проблемите со кои се соочуваат во земјите каде што живеат. Тоа е и насоката во која и ќе продолжиме да дејствуваме, затоа што пулсот на македонскиот народ за нас е вечна заклетва. Трасирањето на оваа релација најмногу се реализира благодарение на познатиот македонско-американски бизнис-

"Полека но сигурно ми се остваруваат сонот и визијата за иднината на мојата татковина. Знам дека патот е тежок, но верувам дека вистината ќе ја победи неправдата - Македонците ќе го остварат отсонуваниот сон, денот да ги раздени во нивната Македонија, онаа Александровата со наш обединет Егеј, Пирин, Вардар, Голо Брдо, Гора, Мала Преспа", вели Горѓија-Џорџ Атанасоски.

тински глад" за ваков вид неделник. Но, со текот на времето, како што се надградувавме, така нашето информативно гласило сè повеќе стануваше витаминска инјекција за македонските иселеници. Често пати, во контактите со нашите браќа и сестри Македонци ги осознавав позитивните и негативните сигнали за уредувачката политика, што е нормално за едно "новороденче". Критиките беа добредојдени, бидејќи преку нив растевме, се развивавме и се коригиравме. Драго ми е што во Редакцијата, од почетокот до денес, имам соработници кои ја сфаќаат и ја следат мојата животна цел - да ги обединиме Македонците, независно каде и да живеат. Во овој момент тоа станува евидентна реалност затоа што сегашниот тим на "Македонско сонце" создаде исклучително поволна клима за спроведување на моите идеи за верско и национално опстојување, како и за економски растеж на родната грутка. Всушност, секогаш ја следев и ќе ја следам идејата на нај-

ЧУВА ВО РЕАЛНОСТ

мен господинот Ѓорѓија-Џорџ Атанасоски, кој го почувствува тој нерв, така што носејќи го во себе "филингот" за патриотизмот постојано го храни македонскиот дух со "свежа крв". Тој успеа да се всади во нашата душа, за што сме му благодарни како ние луѓето од Редакцијата, така и многумина во градот под Марковите кули и пошироко, преку неговото бизнис дело насочено кон татковината. Господинот Атанасоски претставува симбиоза на македонското општество и на американскиот начин на функционирање. Благодарение на неговата душа и несебичност, "Македонско сонце" ги преброди годините на транзиција, а со него се менуваа ликот и дизајнот на неделникот. Низ нашата Редакција минаа многу новинарски пера. Имавме и добри и лоши моменти, што е и нормално за секое информативно гласило, но сè тоа се надмина затоа што господинот Атанасоски ги разбираше и ги решаваше нашите проблеми. На тој начин созреваа и станавме етаблиран неделник, кој заслужено го доби своето високо место меѓу читателите во земјава и меѓу оние на другите континенти. На овие страници им отстапуваме простор на луѓето кои некогаш беа дел од "сончевото" семејство, но и по неколку редови и за нашата "маленкост".

"Македонци од цел свет, освестени дека јадрото од кое треба да се направат суштинските промени и сугестии за најдобра намерните корекции во наша држава, мора да се исчисти од трескотот за да се создаде простор и оваа почва да вирее така како што вирее во времето на Александар Македонски", потенцира Елизабета Андоновска.

големиот Македонец на сите времиња - Александар Македонски, кој не поробуваше туку обединуваше народи. Така, таа ѕвезда - водилка ме води кон духовното спокојство за повторно воскреснување и вековно опстојување на македонштината. Името македонско достоинство прозвучува во светот. Последен доказ за тоа е признавањето на Република Македонија под уставното име од страна на САД. Полека но сигурно ми се остваруваат сонот и визијата за иднината на мојата татковина. Знам дека патот е тежок, но верувам дека вистината ќе ја победи неправдата - Македонците ќе го остварат отсонуваниот сон, денот да ги раздени во нивната Македонија, онаа Александаровата со наш обединет Егеј, Пирин, Вардар, Голо Брдо, Гора, Мала Преспа. Тоа е причината поради која и натаму страниците на нашиот неделник ќе бидат отворени за соработка и за секаков вид комуникација со сите добра намерни и чесни луѓе, кои ја сакаат родната земја Македонија и се

борат за македонската кауза. На сите Македонци во земјава и пошироко им ветуваме дека во деновите по годините со истрајност ќе чекориме по патот кој го трасиравме - сè за Македонија и за македонскиот народ. Да ни биде вечна и вековита!

Елизабета Андоновска, директор на "Македонско сонце"

ГОСПОД СИ ЈА 'БРКА' РАБОТАТА И НЕ Е СЛУЧАЈНО ШТО И ЈАС СТАНАВ ДЕЛ ОД ГОЛЕМАТА МАКЕДОНСКА МИСИЈА

Често пати во разговорите со господинот Ѓорѓија-Џорџ Атанасоски тој знае да ми рече: "Господ си ја 'брка' работата, јас сум оптимист со голема верба, верувам во Господ и знам дека работите ќе си дојдат на своје место".

Од оваа инстанца, по петнаесетмесечно раководење со неделникот "Македонско сонце", велам: "Да, Господ си ја 'брка' работата и не е случајно што и јас станав дел од големата македонска мисија. Тоа е мисија која со голем и напорен десетгодишен труд и работа, полека но сигурно ја остварува својата цел - сплотени и единствени Македонци од цел свет, освестени дека јадрото од кое треба да се направат суштинските промени и сугестии за најдобра намерните корекции во наша држава, мора да се исчисти од трескотот за да се создаде простор и оваа почва да вирее така како што вирее во времето на Александар Македонски".

Лично сум задоволна што како прв човек на визионерско-

патриотското "Македонско сонце" ја имам честа и довербата како од основачот, така и од тимот кој го создава, во него да ги внесам сите мои идеи кои досега се покажаа како успешни. Ги урнавме многуте табуа поврзани со неделникот. Се доближивме до секој Македонец, ги обелоденуваме сите кои заслужуваат да бидат пофалени, ги критикуваме сите кои треба да бидат критикувани, независно од нивната политичка, верска и национална припадност, но сè за доброто на државата, на татковината. Не се откажуваме од целта - особено внимание да му посветиме на економскиот развој, при што ќе настојувеме набрзо да станеме медијатори на познатите македонски и интернационални бизнисмени. Горда сум на тоа што "Македонско сонце" е единствениот неделник кој на своите страници има содржини од сите области.

Се разбира, тука нема да застанеме. Свесна за реалноста и за состојбите, трновитиот пат кој нè очекува, длабоко сум убедена дека сепак следниве години ќе го доживеам остварувањето на сè она што го зацртавме јас, основачот и тимот на "Македонско сонце". Верувам дека професионалната сатисфакција која ја доживеав на првата годишнина од работењето во "Македонско сонце", ќе ми биде и личен стимул за постигнување на уште многу успеси.

Македонија била и ќе биде. Господ си ја "брка" работата, а "Македонско сонце" уште многу денови и ноќи ќе нè грее од исток и запад, од север и југ.

м-р Веле Алексоски, поранешен главен и одговорен уредник

МЕДИУМСКИ АПОСТОЛ НА ПАТРИОТИЗМОТ

Големiot Александар за да им покаже на сите кои се почувствувале освоени и поробени, им го наложи заедничкиот јазик за разбирање-коине, и уште многу цивилизациски достигнувања од таа епоха, со што и денес, по 2.300 години, тој се слави како син на Македонија, како голем освојувач, но не како император, туку голем цивилизатор.

Македонци - потомци на спомнатите светители и цивилизатори, се иселиле, емигрирале од родното македонско огниште уште со Александровите походи, а современото печалбарство (економска емиграција) ги однело ширум Европа, Азија, "големите бари" во Америка и Австралија.

Македонската емиграција во домицилните земји се самоорганизираше во разни форми: клубови, друштва, црковни општини и друго за да може меѓу себе да контактира, да ги продолжи културните и верските традиции на својот народ, но понекогаш и заедно да пророни носталгична солза. Освен собирањето, забавите и прославите, некои интелектуалци се обидоа да основаат и медиумски гласила - весници и радиостаници за да се прочита и слушне македонскиот збор. На почетокот на последната деценија од XX век, со распаѓањето на СФРЈ, се воскресна македонската држава и наеднаш силно се посака да се изрази македонскиот дух и патриотизам. Токму тогаш, во 1992-1993 година, неколку Македонци во Европа, водачи на "Обединети Македонци" со седиште во Хајделберг-Германија, организираа десетици манифестации во европските метрополи за признавање на Република Македонија како независна и самостојна држава.

Меѓу бројните патриотски активности, откако "Обединети Македонци" од Европа и Македонскиот светски конгрес од Америка на чело со претседателот Ѓорѓија-Џорџ Атанасоски се интегрираа во Светски македонски конгрес, чиј претседател беше Тодор Петров, се роди идејата за издавање македонски весник, кој ќе ги информира и обединува Македонците во ди-

јаспората, а потоа ќе дава реципрочни информации од татковината за дијаспората и обратно. Основна цел беше негување и афирмирање на сè што е македонско, а пред сè и над сè проповедање на патриотизмот и државотворното чувство кај летаргичниот дел на македонскиот народ, што ќе придонесе за побрза реализација на вековниот сон на Гоце и на Илинденците, на Ченто и на следбениците - создавање суверена Македонија, заедничка татковина, мајка хранителка на Македонците и на сите нејзини лојални жители.

По низа консултации со "европските" активисти: Митко Василев, м-р Веле Алексоски, д-р Жан Митрев, Мане Јаковлевски, Драги Богоевски, сите од Германија, како и со многу претседатели на црковни општини и клубови од Швајцарија, Шведска, Франција и Австрија, беше предложен главен уредник на идното списание на македонски јазик (авторот на овие редови), кој состави Редакција со седиште во Скопје и со дописништво од Европа.

На предлог на д-р Жан Митрев - кумот - весникот беше именуван со името што ќе нè асоцира на симболот од Кутлеш "Сонце". На почетокот излегуваше како подлисток на весникот "Дело".

Неговата промоција се одржа на 23.10.1993 година, на јубилејот - Стогодишнината од создавањето на Македонската револуционерна организација во Солун. Овој неделник беше скромен по содржина, невладин, непартиски, туку патриотски.

Бидејќи се издаваше со скромни доброволни прилози на "европските" Македонци, пред сè, на Митко Василев, и неговиот век беше неизвесен. Пролетта 1994 година, на Конгресот на Македонскиот светски конгрес во Детроит, САД, Тодор Петров и мојата маленкост, го информиравме господинот Ѓорѓија-Џорџ Атанасоски за неделникот "Сонце", за целта на неговото постоење и за тешкотиите на кои наидуваме. Овој македонски патриот, трудољубив, скромен и тивок, само ни рече: "Браќа, ќе размислам и ќе дојдам во Германија да се договориме". И, навистина. По десетина дена Господ ни го донесе, а на основачкото собрание, тој не донесе само зелени банкноти, туку и ново име со интернационални цели - "Македонско сонце". Се донесе одлука неделникот да се дистрибуира секаде во светот каде што живеат Македонци!

- Разбра, брат?, ми се обрати со повисок тон и со насмеано

лице, продолжувајќи, барајте дистрибутер со Тоше (Тодор Петров), а јас и брат Митко (Василев) ќе си ги чукаме главите за пари, ако не се доволни оние од продажбата!

Немаше бегање, "ја лапнавме јадицата".

Ги составивме рубриците, Редакцијата во Германија, во Скопје и дописништво од Австралија, Швајцарија, САД и Канада.

Неделникот се печатеше во Печатницата "Нова Македонија" во Скопје, дистрибуцијата низ светот одеше преку фирмата GmbH "Saarbach" од Франкфурт, а дотаму со авион на "Pal air", а подоцна и со "Avioimpheh".

Милина! Се јавуваа читатели од сите страни на светот но, исто така, и од Македонија. Редакциите во Скопје и во Хајделберг беа гнездо на македонството. Постојано доаѓаа и се јавуваа соработници, хонорарци, ентузијастички патриоти. По цел ден се правеше анализа на секоја рубрика, на секој напис. Доминираа патриотските теми, воодушевуваше "Верата наша рисјанска" предводена од Драган Зафиров, се множеа и именувана новинари, но патриотското си остануваше. Во написите не беа поштедени ниту лидерите на оние партии кои беа во опозиција, ниту оние кои беа на власт, особено.

Тиражот сè повеќе и повеќе се зголемуваше, но најконстантен беше во Германија, повеќе од 4.000 примероци, како и во Швајцарија и Шведска.

Америка и Австралија "консумираа" помал тираж, а со наше одобрување за нивните весници и радија ги преземаа нашите написи.

Нека ми простат големите ентузијастички кои не ги спомнав а беа редовни соработници, но нивните написи се овековечени во "Македонско сонце" и ќе ги направат бесмртни. Не само нив, туку и сите потајни и хонорарни новинари, особено иницијаторите за создавање на ова семакедонско гласило на чело со основачот и спонзорот господинот Ѓорѓија-Џорџ Атанасоски.

Сè што се родило, природно е и да умре. Се вели дека надежта последна умира, но свездата - Сонце е вечна. Аналогно на тоа, вечни ќе се Македонија и "Македонско сонце", зашто го имаат Сонцето како свој симбол. Вечни ќе бидат делата на смртниците кои се втемелени во неделникот "Македонско сонце".

Тодор Петров, поранешен директор на "Македонско сонце"

Изминативе десет години "Македонско сонце" го потврдија како гласило на Македонците во цел свет. Првиот број беше почнат на 24 јуни 1994 година со една обична машина за пишување, во десет метри квадратни и со големиот ентузијазам на Светскиот македонски конгрес за негова промоција во светско македонско гласило, а прерасна во компјутерско издание, со современа Редакција, современ деловен простор и неколку илјади читатели. Беше и остана прво гласило на македонски јазик во слободна продажба меѓу Македонците на сите меридијани на Земјината топка и прв медиум во Македонија со сопствена Интернет-страница. Се профилира како неделник на вистината, преку него до читателите се приближија многу новинари и приказни за Македонците од сите делови на Македонија во цел свет. "Македонско сонце" ѝ ја врати античката историја на Македонија и го промовира македонското прашање интегрално и универзално. Незбегна е почитта кон главниот финансиер Ѓорѓија-Џорџ Атанасоски и неговата благородна мисија да го збогати информативниот простор на Македонците во Македонија и надвор од неа. Убавите нешта имаат трајна вредност. За многу години "Македонско сонце" и многу читатели.

Славко Манговски, поранешен главен и одговорен уредник

Поминаа неколку години откако го напишав мојот последен редовен коментар под наслов "Гледано однадвор". Кога и да се приближуваа новогодишните празници секогаш бев во дилема дали да напишам нешто весело, позитивно. За жал, и тогаш како и сега, не можам тоа да го сторам. Иако на илјадници километри од татковината, со мислите и со срцето, како и повеќето Македонци, постојано сум таму. Нема ден кој не го почнувам со читање на нашите медиуми, со надеж дека ќе можам да прочитам дека ете, најпосле, нашите политичари се свестиле и работите ни тргнаа напред. Но, залудно. Ништо ново, сè од лошо полошо.

Времето минува и моето тогашно убедување дека Македонија се наоѓа на дното секојдневно се покажува како неточно. Како во некоја волшебна приказна тоа дно како да се спушта сè подолу и подолу и Македонија продолжува да тоне. Постојано се соочуваме со истите, па и со полоши проблеми. Како да не сме способни да учиме од грешките. Како да не знаеме да оцениме кои политичари се чесни, а кои не, па на изборите повторно се појавуваат истите луѓе со голема надеж да победат.

Се вратив во Америка убеден дека оттука може повеќе да ѝ се помогне на Македонија, преку организирање лоби и со други начини на влијание врз американската држава, а во корист на нашите национални интереси. Се покажа дека тоа е точно и можно (всушност, истото тоа го прават сите народи), но дека ефективностa зависи директно од соработката со властите во Македонија, а тие очигледно не покажуваат ни малку способност да се справуваат со секојдневните проблеми, како што се покажа и во случајот со Кондово и со стотици други примери.

Тешко е да се пишува и да се мисли дека твојата земја пропаѓа. Напишани се милиони зборови со анализи на сите можни аспекти на нашите промашувања. И повторно продолжуваме да се вртиме во круг. До кога? Доаѓаат избори и единствениот начин да си помогнеме сами на себе е да внимаваме за кого гласаме. Ако повторно гласаме за разни Бранковци и Љубовци тогаш заклучокот мора да биде дека го заслужуваме кошмарот во кој се наоѓаме. Господ ни дал очи, уши и памет за да можеме да процениме кој е добар за Македонија, а кој не е. Затоа мојата новогодишна порака нека би-

де: добро да ги отвориме очите и ушите бидејќи можеби немаме уште многу шанси.

Гоце Дуртаноски, дописник од Европа

Во моето професионално информирање од западноевропските држави, каде живеат поголем број Македонци, имав можност да контактирам со нашинци од сите делови на етничка Македонија. Хронолошки гледано, македонскиот светски неделник "Македонско сонце" во изминатава деценија не беше само весник и информативно гласило во кој медиумски ред и спаѓа, туку еден цел македонски институт во кој се сублимирани сите вековни копнежи на македонскиот народ. Зошто? Бидејќи "Македонско сонце" изникна од прогонетиот дух на Македонецот надвор од неговата татковина, тоа и беше алката која недостасуваше за да се спои Македонецот и да го одржи континуитетот на своето постоење, гордо чувајќи го споменот за некогашната древна и моќна македонска империја.

Копајќи по темите на минатото "Македонско сонце" ја гради иднината на својата сопствена држава, поврзувајќи го Македонецот со неговите корени за да биде горд на својот засебен идентитет.

За сите овие десет години соработка со неделникот, најемотивно би ја издвоил средбата со една деведесетгодишна Македонка, на една македонска прослава:

"Јас сум дете мое од Егејцко. На старост баба научи да чита по наше македонски, од весникот, од сонцето македонско (м.з. 'Македонско сонце')".

Од тука го гледам неделникот како едукативна читанка, нескршнувајќи од патот во заштита и афирмација на својата нација. Македонија го има "Македонско сонце" и нејзиниот голем син Ѓорѓија-Џорџ Атанасоски, кој му го подари овој децениски опстој и растеж.

Рената Матеска, главен и одговорен уредник

Велат дека духот се познава по возвишеноста на неговата љубов: предметот што задоволува голема потреба мора и самиот да биде голем. Она што се возвишените зборови за еден човек тоа се возвишените работи за возвишените ду-

хови. А зарем не е возвишена работа да работиш во интерес на македонската кауза? А зарем не е предизвик да имаш можност да проговориш за вистината, за Македонија? Да бидеш секогаш на страната на објективноста и на македонштината. Горда сум што од својот почеток па до денешен ден "Македонско сонце" е неделник на вистината која е ќерка на времето, а не на авторитетите! Ме радува што сè уште постојат луѓе со визија за Македонија, луѓе кои се чекор пред сите со македонската приказна како што се основачот и директорката на нашиот неделник. Ако е среќата како сонцето, тогаш би било убаво кога уште многу години ќе нè грее нашето "Македонско сонце".

Силвана Блажева, заменик главен и одговорен уредник

Во неделникот "Македонско сонце" го најдов своето место под сонцето. Некогаш верував дека никогаш повторно нема да се занимавам со новинарство, но ако еднаш си во него тоа засекогаш останува во тебе, особено во време на невремиња. Токму затоа што пред шест месеци моите лични размислувања и ставови за македонското прашање беа во корелација со тие на основачот и на директорката на неделникот, од нивна страна ми беше укажана довербата и честа да бидам дел од Редакцијата, односно да се вклучам во збогатувањето на неговите содржини, а водејќи го политичкиот дел од "Македонско сонце" да придонесам за зацврстување на основната концепција - едно сонце за сите Македонци. Во оваа прилика сакам да истакнам дека јас и моите колеги ќе продолжиме интензивно да работиме на веќе трасираниот пат, при што децидно ќе се придржуваме кон објективноста во информирањето на Македонците во земјава и во дијаспората, а во сеопшта функција за добробитот на татковината. Направивме прекрасен спој на долгогодишното професионално искуство и цврстата и стабилна младост. Семејството "Македонско сонце" е сложено и гласно, нашиот глас се слуша, ќе бидеме и прегласни за да нè слушнат и тие што не сакаат да слушаат.

Кокан Стојчев, новинар

Околу четири години сум во ова мало слатко новинарско царство. За некого можеби тоа е малку, меѓутоа времето и трудот секогаш се вонвременски димензии. Тие се немерливи, но можат да се споредат со ставовите на политичарите. Кој

побрзо ги менува ставовите за Република Македонија, за македонскиот народ, за нашите иселеници, новинарот или политичарите? Ако речам дека тоа се политичарите, што ново откривам. Но, оставам за мене да судат читателите. Печатениот збор секогаш ќе биде мој сведок за денешнината и за иднината на нашиот народ.

Жаклина Митевска, новинар

Во моето срце отсекогаш биле Македонија и Македонците. Мојот сон лично да ги запознаам и да видам како живеат нашите од Пирин, од Мала Преспа, од Голо Брдо, Гора... се реализира благодарение на неделникот "Македонско сонце". Македонската кауза е животна определба и на нашата директорка Елизабета Андоновска. Таа секогаш наоѓа разбирање за проблемите на нашите во земјава и пошироко и финансиски го помага моето патување. И во иднина ќе продолжам да работам во духот на промовирањето на македонштината. Ќе бидам пресреќна ако еден ден јас со своето новинарско перо напишам дека Македонците од цел свет се обединиле.

Милева Лазова, новинар

Искрено, ниту на сон не помислував дека еден ден ќе станам новинар. Имав сосема поинаква желба, но животниот пат ме насочи токму во "Македонско сонце". Пред мене беше голем предизвик, почувствував страв од тоа дали ќе можам да бидам дел од оваа професија. Меѓутоа, веќе минаа пет години, а благодарение на моите колеги (особено на директорката Елизабета) и на нивната несебична поддршка успеав да се "изборам" за работното место-новинар во културниот сектор. Новинарската професија ме исполнува и ширум ми ги отвори можностите да запознаам многу интересни личности, луѓе со уметнички души. Денес не можам да се замислам ниту во една друга организација, јасно ми е дека моето место е тука, во "Македонско сонце".

Синиша Кариќ, технички уредник

"Македонско сонце" за мене претставуваше предизвик во однос на техничкото уредување, односно за неговиот графички и ликовен дизајн, при што се обидувам да внесам нешто ново, современо. Во секој број, секоја страница треба да биде и е различна од претходната. Ние сме добри, а ќе бидеме и најдобри.

Владимир Стојковски, помошник технички уредник

Овој неделник ми овозможи да се соочам со нешто што е максимално креативно, во што стануваш дел од она што почнува како идеја и се претвора во финален производ. Убеден сум дека со тимот ќе постигнеме и многу повеќе, затоа што тоа ни е и целта.

Зорица Кметовска, дактилограф

Во овој неделник сум од неговиот зародиш. Ја имав можноста и привилегијата да бидам дел од него, да гледам како станува олицетворение на земјата и на многубројните Македонци од дијаспората. Соработував со многу колеги, минувавме денови и ноќи, сè со една цел: да направиме што подобар, што поуспешен, што помакедонски неделник. Верувам дека и натаму ќе ја оправдувам довербата која ми ја укажа основачот господинот Ѓорѓија-Ѓорџ Атанасоски, како и сегашниот тим со кој раководи директорката Елизабета Андоновска, со кој успешно соработувам.

Сузана Јосифовска, секретар

Во Редакцијата на неделникот сум подолго време. Се трудам крајно професионално да ги извршувам своите работни обврски, да претставувам спона меѓу луѓето кои доаѓаат или се јавуваат во Редакцијата со тимот кој работи во него, а верувам дека тоа и го правам успешно благодарение на високото професионално и колегијално ниво кое владее во "Македонско сонце".

Миле Оцевски, дистрибуција

Со години моја грижа е навремено да го преземам неделникот од нашиот дистрибутер и да го доставам до аеродромските служби за да го добијат нашите иселеници. Се трудам на тимот во Редакцијата секогаш да му бидам на располагање, за сè да функционира така како што треба.

Славица Митева, домаќинка

Во овој неделник имам обврска да се грижам за луѓето кои работат во него, да ги поздравам со утринското кафе, да ги потсетам за јадењето, да имаат максимална хигиена, затоа што тие во Редакцијата минуваат часови и часови. За возврат секогаш добивам насмевка и убав збор.